

CSONTOS JÁNOS

Avíttasok

Utassy József emlékének

*A nyár, a nyirkos nyár oly végtelen,
a sejtjeinket áthatja a pára,
bár nem vágyódunk Dél-Amerikába,
itt izzadunk egy dzsungel-szegleten,
gyöngyöt könnyez a gőzölt értelem,
langy pocsettákban lubickol a lába,
a rothadásban gondolkodni kába,
s a szikkadt logikára képtelen.*

*

*A szívütem, mint szervezőelem,
a versmotort olajzó lüktetés,
ha metronómját néha nem lelem,
élő szövetben roncsol durva kés,
s a gyógyulás sosem tökéletes.
Kemény talajra hull a balga alma.
A vég szavában semmi végzetes:
a túlvilágon nincsen már hatalma.*

*

*Az összefogdosott kapaszkodó,
mi életet ment s kórságot terít,
úgy kínálkozik fel, akár a hit,
hogy bűn erénytől szétszalazható.
Pöfög velünk a közösségi busz,
mit macskakövek leamortizáltak,
derűs szívünkben túlcordul a bánat,
és rossz tudónkből kiszorul a szusz.*

*

*A kastélyparkban kígyózik az ösvény,
a sziklakert is már-már őshonos,
az öreg kertészt kinozza a köszvény,
a hangulat is olykor lőporos,
s bár grófkisasszonyok nem andalognak
a labirintus mélyzöld rejtékén,
illúzió e könnyed ujjgyakorlat,
s egy pókfonálon csellózik a fény.*

*Bízni kimódolt rendszerekben,
hogy az életünk fura-szép
margója nem ám eselék,
bár a nagy totál meg se rebben,
ha belőle kiiktatódunk,
rendszerekből rendszerhibák,
és kereng tovább a világ,
jöllehet véle semmi dolgunk.*

*

*Míg észrevétlen meghajlik a tér,
a hedonista lélek csak henyél,
kapaszkodik a cikornyás reménybe,
de baljósloán csörgedez a vére,
s bár ki nem tör, mint óraműnyi gejzír,
bosszúra kész a felhalmozott tejsír,
és minden ócska perc bosszút liheg
belehelve a meghajlott teret.*

*

*Az új idők elkopnak, mint a lépcső,
mert fogyóeszköz a márvány hasáb,
hogy mely lépés lesz sok közül a végső,
oly ingatag, mint szélvészben a nád,
mint vén vitorla feszül sz a viharak,
s míg otthonodra vastag törzs zuhan,
az ó időket kínálod a dalnak,
te múltban élő, rozzant Don Juan.*

*

*A kordonon túl vár egy új valóság,
mely csak nagynéha rímél erre itt,
ne törd hát össze hűtlen tükreit:
a stilizálás nem alávalóság.
A fontosság e létmód heroinja,
hogy keresztüllépj annyi mord okon.
Át-átlendül a zordon kordonon
a hatalom, e láncos lengőhinta.*

*

*A titkos völgyek kopott imalmát,
mit összetart a repetíció,
a szerzetesek sima egyenarcát,
mit nem kísért az álnok és a jó,
az útonállók hegyes görbe kését,
hogy belőled csak bomló hús marad,
az ideált, mit elvesztettél végképp,
hogy legelőször virradt rád a nap.*

*

*Földalatti tartalékait
az áldott-nyüzött egy szem anyanyelvnek,
a felgyűrt égen időzni, amíg
az életórák cikkei betelnek,
a zebrákat, hol néni csosszan át,
egy régi tánclépést a szürke gipszben,
a pincejárt díszkrét dohszagát,
hol könnyű fröccsre beugrott az Isten.*

*

*E szellemi vegyeskereskedésben
te, botcsinálta, jobb híján-szatócs,
csak álldogálsz a vásárlói vészben,
mert előbb-utóbb úgyis megcsalódsz,
és hibádzik majd számla és a leltár,
s védelmi pénzt sem fizet rég a bolt,
s botorul abban sem bízatsz immár:
a szenilitás bármit is megold.*

*

*A legutolsó szösszenet
nem tudálékos epilógus,
nem összegzi ógörög kórus,
mondandója úgy összemegy,
mint mosásban kényes szövet,
mindent, ami csak volt előtte,
súlytalanítja ez a dőre
sereghajtó kis szösszenet.*

KÜRTI LÁSZLÓ

Mint pernye

*Veszteségeink mind átnyúlnak egymáson.
Különös, hogy saját lelkifurdalásom
lehetne fedezék, bár csak most, ez egyszer.
Hűvös vendég vagyok, háborúznunk sem kell.*

*Látod, külön alszunk, szűk fotel az ágyam,
fülemben szerettél suttogni korábban.*

*Kék zománc a hűség, lepattogzik rólam,
hiába is szidnál, nincs amibe szórjam.
Hideg a tenyerem, téved minden jóslat.
Szív- vagy élvonal – melyikben vagy, nem vagy?*

*Elkopnak az utak, mint a tenyérárkok.
Szánkból csak pernye hull. Erőtlen átok.*